

РАН БОСИЛЕК
ВЪЛКЪТ СИ ОСТАВА ВЪЛК

chitanka.info

Кръвожаден Кумчо Вълчо променил си козината и заприличал на куче.

Тръгнал да търси прехрана.

Стигнал овчарска кошара.

— Добър ден, овчарко — рекъл.

Овчарят го поизгледал.

— Бре, ти ли си, Кумчо Вълчо? Отде идеш? Какво дириш?

Вълчо смирено отвърнал:

— Бях някога Кумчо Вълчо. Безброй пакости направих. И няма защо да крия — много агънца излапах. За кръвопиец минавах. И такъв си бях, овчарко. И на тебе зло съм правил. Но сега съм друг вълк, виждаш. Промених си козината и заприличах на куче. В козината беше всичко. От все сърце се разкаях за злините, що съм сторил. Отсега нататък, братко, само добрини ще правя!

— Добре си намислил, Вълчо — отговорил му овчарят. — Но при мене какво дириш?

— Дойдох да ти се помоля да ме прибереш на служба. Верен пазач ще ти бъда. За овцици и агънца истински баща ще бъда! Кълна ти се, повярвай ми — само добрини ще върша!

— Ех, не си за вяра, Вълчо! Но щом вече клетва даваш, остани пазач при мене, па дано си други станал!

С кучетата в кошарата заживял задружно Вълчо. Ден и ноц овците пазел. Над агънцата треперел.

Често овчарят си думал:

— Гледай, гледай! Чудно нещо! Променил се Кумчо Вълчо. Не можеш да го познаеш. По-вярно от куче служи!

Една сутрин рано-рано извел овчарят овците. Всички кучета помамил. В кошарата само Вълча за верен пазач оставил. На тръгване му поръчал:

— Ума си опичай, Вълчо! На отсрещната поляна днеска стадото отвеждам. Ти очите си отваряй! Всички агънца наглеждай!

— Грижа не бери, овчарко! На обяд като се върнеш, всичко в пълен ред ще свариш!

Самичък останал Вълчо.

Бели агънца край него заподскачали безгрижно и си блеели доволни.

Гледал Вълчо и си мислел:

„Ех, агънце крехко, сладко откога не съм опитвал! Само едничко ще грабна. Тука има толкоз много. Няма никой да познае!“

Грабнал Вълчо едно агне. Хукнал с него през гората. Заблеяли агнетата.

Чул овчарят. Зърнал Вълча, както с агънцето бягал.

— Дръжте! Дръжте! Дръжте! — викнал.

Кучетата полетели. Скоро стигнали кръвника. Агънцето отървали. Върху вълка връхлетели. Стискат, хапят го и късат. Както следва му платили.

— Пада ти се, зъл преструвка! — рекъл запъхтян овчарят. — Вълкът козината сменя, ала нрава си не може!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.